

21 §.

Likställd med svensk medborgare med avseende å fiske enligt föreskrifterna i 6—20 §§ är

utlänning, som sedan minst två år har hemvist i riket;

medborgare i Danmark, Finland, Island eller Norge såvitt fråga är om fritidsfiske med handredskap i havet; samt

annan utlänning, i den mån Konungen så bestämmer.

Denna lag träder i kraft den . . .

Bemærkninger til udkastet.

1) Skäl tode finnas att i detta sammanhang reglera frågan om de här i riket bosatta utlänningarnas rätt til fiske. Lämpligen torde man i Sverige kunna ansluta sig till den i övriga nordiska länder tillämpade grundsatsen, enligt vilken med landets egna medborgare jämställes utlänningar som är bosatta i landet. Det kan därvid vara rimligt att, i likhet med vad som är fallet i Danmark, uppställa krav om två års bofasthet för uppnående av jämställdhet. Då flertalet i Sverige bosatta personer, som icke har svenskt medborgarskap, är medborgare i något av de nordiska grannländerna, kommer den föreslagna lagändringen att framför allt avse personer från dessa länder. Om den genomföres, skulle bl. a. en medborgare från annat nordiskt land än Sverige efter två års vistelse i vårt land kunna bliva yrkesfiskare i Sverige.

2) Utöver vad under punkt 1) berörts erfordras regler, som tager sikte på medborgare i övriga nordiska länder på tillfälligt besök i Sverige. I sådana regler måste två för vår fiskelagstiftning nya begrepp införas: fritidsfiske och handredskap.

Det hade legat nära till hands att införa begreppet icke yrkesmässigt fiske. Svårig-

heterna att avgränsa dette har emellertid nyligen berörts i annat sammanhang (se Kungl. Maj:ts proposition nr. 151/1957 och tredje lagutskottets utlåtande nr. 21/1957, s. 17). Med hänsyn härtill har i stället uttrycket fritidsfiske valts. Utmärkande för dette är att fisket ger blott obetydliga fangster, vilka icke försäljes och icke bör försäljas.

Vad angår begreppet handredskap torde icke heller detta behöva föranleda större vanskligheter vid tillämpningen. Till denna grupp är att hänföra två av fritidsfiskares vanligaste redskap, nämligen dels spö, dels pilk m. fl. liknande redskap. Även här kan gränssfall tänkas förekomma, vilka dock knappast behöver föranleda större svårigheter. Något avgörande skäl mot att införa begreppet synes icke föreligga.

3) 4 § har uppställts så, att likställighetsfallen behandlats i ett första stycke och den generella dispensregeln därpå i ett andra stycke.

4) De försvarspolitiska betänkligheter, som framkommet under ärendets behandling, torde icke böra tillmätas större betydelse. Det förtjänar framhållas, att den föreslagna lagändringen, därest den genomföres, självfallet icke kommer att berättiga icke svenska medborgare till att erhålla tillträde till skyddsområden.

5) 21 § har uppställts på likartat sätt som den föregående, vilken avser allenast allmänt vatten, d. v. s. vatten 300 m utanför stranden och utåt. I 21 § behandlas fritt fiske i enskilt vatten, d. v. s. i havet 300 m närmast stranden. Att fisket här blir öppet för utlänning, som vistats två år i landet, och för nordiska medborgare i övrigt i samma utsträckning som enligt 4 § är betydelsesfullt och bör uttryckligen inskrivas i själva lagen. Det är nämligen icke tillfyllest att Kungl. Maj:t i administrativ ordning likställer nordiska medborgare med svenska i förevarande avseende.